

Közönséges gyöngyök és csodálatos disznók

*Micsoda szerep játszik a szellemmel! Kínosan
hosszúra nyúló végenincs világvégpillanat.
Világválság? A szellemi piramis csúcán,
mint minden időkben, ma is eleven a termőerő.
A válság látszatát a külsődleges hatalomhoz
jutott közepesség kelti. A demokrácia, mint
válságtársadalom. A szürke tömegtől elütő
zseni és bűnöző egyként antidemokrata. A jó
és a rossz vannak túl egymáson, s nem mi a
túlzásokon. Sok van mi csodálatos. Semmi sem
csodálatosabb a gyöngyöket csodáló disznóknál.*

A vadság mint szépmesterségbeli önérték

*A szépmesterség céllya: hogy a szíveket
hathatósan megillessen — szívtelen kort
élünk; ez az igazság a körülállás felől —
egyedül az akaratébresztő vadság hathatós.
A vadság minőségét az adja, hogy végső és
legközelebbi való. Finis ultimus et finis
proximus.*

*Az ész érzékeny módokkal meg nem világo-
sítható az igazság felől. A szív nemesít-
hetetlen jónak rossztól elválaszthatatlan-
sága és az általános túlság miattján.*

*A szokás és a szépség egymás gyilkosai.
A teljes személyiségű szabadot szolgáló helyett a szabadság csorbíthatatlanságának
igénye vezérli; méltósága a szokatlanságé,
s nem alantas polgári góg.*

*Csak a halott költő a jó indián azok szá-
mára, akik még berúgni, imádkozni se tudnak
teljes odaadással.*

Minden tudhatót tudhatsz, lehetsz doktor angelicus; a szépmester nem észbogár, nem tudati csoda, nem is a nemzet csicskása, s nem a műélvezők köcsöge. Isten és állat. Humanizálhatatlan. Társadalmasíthatatlan. Domesztikálhatatlan. Élesen él. Helyetted is. Vagy a végtelenségbe gyöngül el, vagy ágyban párnák közt pázrik a halállal. Vagy vért iszik, vagy örökös böjtre fogja magát. Kéjeid és kínjaid kisebbek az övénel. Ezért örülj, hogy meglesheted őt. Örülj, hogy befizethetsz néhány vad dologra.

Énistenemjóistenem, lecsukódkimára . . . és közben még alszol, általállíttya a világot. A közbent, örökös, csak a lendület győzi; izgatóművészet. Bocsásd meg a szépmesternek, hogy nem szepeg, nem selypeg. Például azt mondja: fíng. Hangsúlyozom, csak mondja. Hisz gyerekes bolondság az erőlködés. Nem ez a szellet fenyeget, hanem hogy minden megbocsáttatik, csak a szabadság feladása, mely a lélek elleni káromlás, nem bocsáttatik meg soha.

Az oroszlán, a sas, a kígyó vadak, de miért nem gondol senki az őz vadállatságára?

A kétségbe vont kétség — ez a vadság szent titka — ez az Egy-hez vezető út.

Korpusz a korpa között

Az ember mindenevő. A korpatablettát, s a disznóhúst egyazon étvággal eszem. Bizonyos eledelektől való tartózkodás a totemizmusra megy vissza. A totemállatot tabu elfogyasztani. A humanisták totemállata az ember. Nekem semmi sem tabu. Akik erkölcsileg arra kötelezik magukat, hogy ellenségeiket is szeressék, például a keresztények, saját sorsukat nehezítik. Nekem könnyű, de még így is túl nehéz. Szart, dögöt és embert nem eszem. Most nem kívánom. Am nem tartom kizártnak, hogy izlést változtatok.

Zombie

Egyre kevesebb az ember. Egyre több a zombie. Hullavegetáció. Halhatatlan testek. Ahol lehet, hol nem lehet, piszkítanak, rontanak, hangoztatván a viszonylagosságot, mit korlátolt tudatuktól tesznek függővé. Az embereknek esküdt ellenségei. Akinek arca borzalmas, tükrét összetöri. Önigazolásokat tákolnak. Gondoljunk az eredendő bűnről szóló hamis tanításra, mely hozzájárul a világ folyamatos megrontásához.

VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA